מדרבנן. דנמה מרגשה ונמו מדעמה: רב אשי אמר. מעמה דשמואל דאמר לעיל [מ:] בדקה קרקע עולם כו' לאו משום הרגשה אלא כרבי נחמיה ס"ל דאמר לא הזכירו חכמים גזרת כתם אלא על דבר המקבל טומאה הלכך כל הך מיומתא לאו קושיא מינהו דשמואל לא מיירי בהרגשה כלל: אלא רב ירמיה מדפתי. דקבלה לחיומתא דלעיל ושמי מודה שמואל כו' ומדקבלה לחיומתא מכלל דטעמא דשמואל משום הרגשה ומי משום הרגשה מאי איריא קרקע אפילו גלימא נמי דבקה בטלית ושבה עליה ואמר כך מצאה דם טהורה שלא הרגישה: בצוארה. אם נמצא דם כנגד תורפה יכולה לתלות בנמכה של לוארה שפעמים שמטה את לוארה לפניה וטופל דם המכה על מחמית תלוקה: על כתפה שאינה יכולה לתלות. שאין דם בא מכתפה וטופל לפניה אין תולה: ואין אומרים בידה נטלתו. ממכה שבכתפה והניחתו לפניה: עביד דמתרמי. מתח לאותו מקום ודם טוטף עליו: על קשרי אצבעותיה. הייט גב היד. והא גב היד אפילו בשעת בדיקה לא נגעה מ"ט טמאה: לאו משום דאמרינן בדקה באידך ידא ונגעה. יד שבדקה על גב חבירתה: עד היכא. קרוי פנים משומי הסוק ולא אמרינן לדין מינהו: עד מקום חבק. ספק. וכמדומה לי שהוא קפץ היכך והסוק שקורין ייר"ט וקאמר עד מקום שהוא מתחיל קרוי פנים וחבק היא מתיחת הגידין שחוקנין היכך והסוק יחד שמוך לאותו קפץ כמו (שבת דף סד.) את הקילקי ואת החבק: כשיר. לעובה בעיגול כלמיד: מהו. מי מספקינן בדם הבדה או לאו: כרצועה. לאורך היכך דהייטו אורחיה כשטופל ושותת נעשה כלעובה: במשתיתא. עם המכבת דשמשון (שופטים טו) מתרגמינן עם משתיתא. שהיתה מכבת עווי לאריג ונמצא דם על השתי: תיזיל ותיתי. כדרך שעשתה עד עכשיו שהלכה ושבה לי מתרמי שהעווי המוסף שקורין אורדי"ר בא בין רגליה כנגד אותו מקום טמאה: והתניא אין שונין בטהרות. גבי מתעטף בטליתו וטהרות וטומאות נלמדו בפ"ק (לעיל דף ה:) ספק נגע ספק לא נגע טהור ואם לי אפשר אא"כ נגע טמא רבן שמעון בן גמליאל אומר אע"פ דאא אפשר לא מטמינן ליה אלא אומרים לו שנה ואי לא נגע מטהרינן ליה אמרו לו אין שונין בטהרות דאף על גב דהשתא לא מיתרמי דלמא מעיקרא לא הוה הכי: כי אמרינן אין שונין לקולא. כגון בהיא דא"ל לו אא"כ נגע וטמא ואנן מיקו וטמא ליה שנה להקל אבל הכא אומרא הוא דמסתמא טהורה הוא לא על בשרה ולא על חלוקה אשתכח והאי דאמר תיזיל ותיתי ואי מתרמי מטמינן לה אומרא היא: דבר זה. היתה פושטתו ומתכסה בו בגילה כו': חלוקה של קצרה. ולא בדקתו קודם לבישה ואחר כך נמצא עליו דם: אם מגיע. כתם: כנגד בית התורפה של ארוכה. טמאה אף ארוכה וכ"ש קצרה: ואם לאו טהורה הארוכה. אבל קצרה טמאה שהרי כנגד בית התורפה שלה הוא מגיע: היא טהורה. הלשונה: ולענין דינא. דכנוס הכתם מן החלוק תנן דמבירתה תולה בה דאמרה אחרונה לא מהימנת לי דאת בדקתיה: שמיהן

מדרבנן רב אשי אמר שמואל הוא דאמר כר' נחמיה דתנן *ר' נחמיה אומר "כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים בשלמא לרב אשי היינו דקאמר קרקע אלא לרב ירמיה מאי איריא קרקע אפילו גלימא נמי לא מיבעיא קאמר ל"א מיבעיא גלימא דלא מבדק שפיר ואיכא למימר מעלמא אתא אלא אפילו קרקע דמבדק שפיר דאיכא למימר מגופה אתיא טהור: על עקבה ועל ראש גודלה טמאה וכו': בשלמא עקבה עביד דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה מאי טעמא וכי תימא זימנין דנגע בעקבה ומי מחזקינן טומאה ממקום למקום והתניא "היתה לה מכה בצוארה (ח) שתוכל לתלות תולה על כתפה שאינה יכולה לתלות אינה תולה ואין אומרים שמא בידה נטלתו והביאתו לשם אלא "שאני ראש גודלה דבהדי דפסעה עביד דמתרמי ולא מחזקינן טומאה ממקום למקום והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה טמאה מפני שידים עסקניות הן מאי טעמא לאו משום דאמרינן בדקה בחד ידא ונגעה באידך ידא לא "שאני ידה דכולה עבידא דנגעה: על שוקה ועל פרסותיה מבפנים וכו': מבפנים עד היכא אמרי דבי רבי ינאי עד מקום חבק איבעיא להו מקום חבק כלפנים או כלחוץ ת"ש דתני רב קטינא "עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים רב חייא בריה דרב אויא מתני לה בהדיא אמרי דבי רבי ינאי עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים בעי רבי ירמיה כשיר מהו כשורה מהו ת"ש על בשרה ספק טמא ספק טהור טמא על בשרה מאי לאו כי האי גוונא לא דלמא דעביד כרצועה הדיא איתתא דאשתכח לה דמא במשתיתא אתאי לקמיה דרבי ינאי אמר לה 'תיזיל ותיתי והתניא *אין שונין בטהרות כי אמרינן אין שונין לקולא אבל לחומרא שונין: היתה פושטתו וכו': תניא אר"א בר' יוסי דבר זה הוריתי בעיר רומי לאיסור וכשבאתי אצל חכמים שבדרום אמרו לי יפה הוריתה ת"ר "ארוכה שלבשה חלוקה של קצרה וקצרה שלבשה חלוקה של ארוכה אם מגיע בנגד בית התורפה של ארוכה שתיהן טמאות ואם לאו ארוכה טהורה וקצרה טמאה תניא אידך בדקה חלוקה (ג) והשאילתו לחבירתה היא טהורה וחבירתה תולה בה אמר רב ששת ולענין דינא תנן "אבל לענין טומאה היא טהורה וחבירתה טמאה מאי

כרבי נחמיה דאמר כל דבר שאינו מקבל טומאה כו'. דטעמא דרבי נחמיה כיון דדבר שהכתם בו טהור גם על האשה לא גזרו טומאה והיא (ג) משמיעא דבשמוע מהי דלא מקבלה טומאה מ"מ מקבל טומאה בנעמים: *מודה שמואל שהיא ממאה מדרבנן. פי' הקונטרס דתלינן דלמא הרגשה ולאו אדעתה ולין גרמה דאפילו מוחזק לה שלא הרגישה ממאה הואיל ורחמה דם נדות ורב אשי נמי מודה א) דלשמואל היכא דלא הרגישה מהורה מן התורה וטמאה מדרבנן אלא אתי לפרושי דכי נמצא אקרקע דטהורה אפילו מדרבנן: ומי מחזקינן טומאה ממקום למקום.

וקשה דמאי פריך דודאי להקל לא מחזקינן אבל להחמיר כי הכא מחמרינן דהכי אמר לקמן אין שונין בטהרות להקל אבל לחומרא שונין ויש לומר כיון דכתמים דרבנן אי איתא דתלינן להחמיר להקל נמי היה לו לתלות בדבר הרגיל קלת אבל לענין ממקום למקום שאין רגילות כל כך אמרינן לקמן בסמוך דאפילו בכתמים שונין לחומרא ולא להקל היינה דליפרוך ממתניתין שלא כנגד התורפה טהורה ולא אמר בדקה בהאי ידא ונגעה בבשרה למעלה מן התורפה וי"ל דאם איתא דבדקה ומצאה טמאה היה זהרה ומה לא רמיא אדעתה שהיא טמאה אבל כי נגעה בדם שעל כתפה לא רמיא אנפשה כיון דאין זה דם ממה וכסמוך גבי דם ממה דפריך ואימא דבדקה בהאי ידא ונגעה באידך פריך מכ"ש וממתניתין נמי הוה מלי למפרך (ד) *ויש לחלק בין ממקום למקום דהכא לההוא דפ"ק (לעיל דף ד.) דהתם טומאה עצמה באה ממקום למקום והכא טומאה עצמה במקום אחד שומדת:

מקום חבק. פרש"י שהוא קפץ היכך והסוק וחבק הוא מקום מתיחת הגידים שמובקים היכך והסוק וכערוך פירש שטעלין אנפליאות שיש בה עולאות ומקום חבור עולאות קרי חבק ושוד פירש פירוש אחר שכופף הסוק על היכך מה שמתכסה הבשר ע"י כפיפת הסוק על יכך שמובקין זה את זה קרי מקום חבק: **כשורה** מהו. אומר ר"י דהייט טיפין טיפין דאי מתוכרת הסורה יחד הייט לעשה דבסמוך וטיפין טיפין הייט מעורבבין שאינו לא כשיר ולא כשורה והא דאמר לקמן טיפין טיפין אין מצטרפין הייט על הבגד והכא מיירי על בשרה דיש יותר לתלות בדם מאמלת על הבגד מעל בשרה:

ולענין דינא תנן. ואי"ת מדינא נמי תתחייב הכמיה לכבסו כדאמר בהמדיר (כתובות עו:) כל שעולה ספק ברשותו עליו להביא ראיה וי"ל כיון דאיכא לגיה בתורה שאלה אינה ממש ברשותה ועוד יש לומר דהתם קאמר שאם יכלה להוציא יביא ראיה אבל הכא לא תתחייב האחרונה לכבסו *): מאי

*) [ועי' תוס' כתובות דף עו: ועי"ש תוס' תוליות נא. ד"ה כמוציא]

[לקמן נמ:]

[לעיל מ:]

[לעיל מ:]

[לעיל דף ה:]

[לעיל דף ה:]

[לעיל מ:]

[לעיל מ:]

[לעיל מ